

TOPONIME PROVENITE DIN NUME DE PLANTE DE ORIGINE LATINĂ

ECATERINA MIHĂILĂ

Continuând seria articolelor privind originea numelor de locuri pe baza *Dicționarului toponimic al României. Oltenia (DTRO)*, șapte volume, 1993–2007, totalizând 2 183 de pagini, cu 42 528 de intrări, ne vom ocupa în cele ce urmează de numele de locuri provenite din nume de plante de origine latină.

În lucrarea cu privire la termenii generici¹, care intră în componența a zeci și sute de toponime, am arătat că aceștia pot fi și nume de arbori, pomi fructiferi sau alte plante. Termenii generici ce au la bază nume de plante (și arbori) de origine latină sunt mult mai numeroși decât cei de alte origini. Astfel, de la nume de plante (și arbori) de origine latină se înregistrează următorii termeni generici : *anin, cireș, corn, dafin, fag, frasin, măr, nuc(<nucă), pădure, păr, plop, prun, salcie, tei, tufă, ulm, vie*. Foarte puțini sunt termenii generici de la nume de plante (și arbori) de alte origini. Doi sunt din bulgară/ucraineană : *livadă, mălin(<mălină)*, unul este din bulgară (slavă) : *crâng*, unul din sârbă/bulgară : *gorun*, iar unul este cu etimologie necunoscută : *stejar* (cf. bulgară în DEX).

Multe alte toponime provin de la nume de plante (și arbori) care nu formează termeni generici. Și acestea sunt în marea lor majoritate de origine latină. La o primă estimare am identificat următoarele plante (și arbori) de origine latină care stau la baza toponimelor din DTRO : *ai, aiuș, alun, carpen, ceapă, cer, ferigă, floare, foaie-în-fir, frasin, gălbinare, gălbenușă, gutui, iarbă, iederă, in, linte, mei, mesteacăn, mur, nap, ochiu bouului, pai, paltin, papură, păducel, pășune, pin, pom, rug, sânțer, soc, stuf, urzică, varză*. La acestea am adăugat părți ale plantelor (*frunză, rădăcină*), rodul lor (*ghindă, păpușoi*) și secreția lor (*rășină*). Am inclus aici și *pășune*, cu sensul „vegetație ierboasă, iarbă”.

Numele de plante (și arbori) de alte origini ce stau la baza numelor de locuri sunt mult mai puține, dacă luăm în considerare fiecare limbă în parte. Mai întâi să le enumerăm pe cele comune cu albaneza : *brad, bunget, ghimpe, leurdă, mazăre, molid, pâstaie*. Altele sunt de origine slavă : *bujor, dumbravă, ovăz, potbal, rogoz, ștevie, tisă, trestie*, bulgară : *mătăcină, jir, rapiță, scorușă, zarzăr*, bulgară/sârbă : *gârniță, răchită*, neogreacă : *dârmoxă, mălură, țelină*, turcă : *coșcovă, dud*,

¹ Ecaterina Mihăilă, *Etimologia termenilor generici din toponimie. Termeni de origine latină*, în SCL, LIX, 2008, nr.2, p. 449–463.

ucraineană : *boz, târsă*, maghiară : *jaleș*, rusă/maghiară : *potroacă*. Nouă nume de plante folosite în toponimia Olteniei sunt de origine necunoscută : *brusture, ghiocel, măcriș, neghină, mălai, poroinic, scradă, țeperig, zmeură*.

În cele ce urmează ne vom ocupa de toponimele provenite de la numele de plante (și arbori) de origine latină. Etimologiile sunt preluate din DA, DLR, MDA și DEX. Precizăm că vom lua în considerare numai toponimele monolexematice, nu și cazurile în care numele de plantă este determinant în cadrul unui toponim analitic.

Menționăm că în monografia *Argeșul în lumina toponimiei*, 1969, de G.Giuglea, G.Țepelea, M.Z.Mocanu și O.Proca, fosta regiune Argeș incluzând și actualul județ Vâlcea, sunt discutate și toponime ce provin de la nume de plante, atenția oprindu-se în special asupra celor de origine latină. Ele vor fi citate pe parcurs, la locul potrivit (sub sigla ALT). De asemenea, amintim că I.A. Candrea, în cursul său *Principii de toponimie cu privire specială la toponimia Olteniei și a Banatului*, 1934–1935, enumeră o serie de nume de plante (și arbori) de origine latină folosite în toponimie, fără a se referi la exemple concrete de nume de locuri².

Întâi vom prezenta numele de plante (și arbori) care stau la baza toponimelor din Oltenia.

Ai < lat. **alium** are sensul (reg.) usturoi și (îas.) 1. plantă erbacee cu flori galbene și 2. plantă erbacee cu flori albe-verzui sau roșietice (MDA). La forma articulată **Aiu** denumește o pădure și un pârâu din c. Prunișoru – Mh. Există și o formă analitică **Aiu Mic**, afluent al pârâului **Aiu**. Forma diminutivală *aișor* creează toponimul **Aișoru** (articulat), parte de sat c. Runcu – Gj.

Aiuș este un derivat de la **ai** (v. *supra*) și are sensul: (pop.) ceapa ciorii (DA), arpagic (MDA). În DTRO se înregistrează o singură ocurență la forma articulată **Aiușu**, loc c. Tismana – Gj.

Alun este un derivat regresiv de la **alună** < lat. ***abellona** (=abellana [nux]). La forma articulată enclitic **Alunu**, în DTRO sunt opt ocurențe: păduri, pâraie, văi, și dealuri în Gj, Mh și Vl, dar și un sat în Vl, atestat de la **1525**, care a dat și numele comunei și a unei moșii de pe teritoriul satului. Pe cuprinsul comunelor Alunu și Berbești există și un deal **Alunu**, de la care și-ar fi putut lua numele și satul. La forma de plural **Aluni** este înregistrat un toponim găsit numai documentar, la **1737**. Construcția analitică **Alunii lui Pavel** desemnează un loc cu aluni în c. Grădiștea – Vl. **Aluna**, cu sufix toponimic *-a*, denumește două pâraie din Gj, unul afluent al Motrului, care se mai numește și **Alunu**, și celălalt afluent al Sadului. **Alunea** (derivat cu suf. *-ea*) desemnează o pădure în c. Samarinești – Gj, iar forma articulată **Alunea**, un crac de munte în c. Mușetești – Gj. De la derivatul *alunel* s-au format toponimele **Alunelu** (articulat enclitic), deal c. Stoienești – Vl, și **Alunei** (plural nearticulat), pădure în c. Gogoșu – Mh. Și la pluralul articulat **Alunele** se înregistrează un toponim, dâlmă în c. Mușetești – Gj.

² I.-A. Candrea, *Principii de toponimie cu privire specială la toponimia Olteniei și a Banatului*, Universitatea din București, 1934–1935.

Alunet, derivat de la *alun*, denumește o pădure în c. Crasna – Gj. Mult mai multe ocurențe are **Aluniș**, alt derivat de la *alun*. Pe lângă un sat din c. Căpreni – Gj, care a purtat mai înainte numele **Scurtu** și care, probabil, a preluat denumirea de la o vâlcea cu aluni de pe teritoriul satului, și un loc cu aluni din c. Tismana – Gj, atestat la **1771**, **Aluniș** desemnează multe păduri, dealuri și locuri cu aluni din județele Dj, Gj, Mh, Vl (v. și ALT 13). La forma articulată **Alunișu** există nouă ocurențe desemnând păduri, dealuri, văi și locuri în Gj, Mh, Ot și Vl. Un loc cu aluni din c. Brănești – Gj este atestat de la **1775**. Există și o formă de plural **Alunișuri**, poiană s. Hirișești or. Novaci – Gj. De la derivatul *alunos*, *-ă* s-a format toponimul **Alunoasa**, cu suf. top. *-a*, pădure, pârâu, vale, munte și drum în c. Runcu – Gj.

Carpen < lat. *carpinus* formează numeroase toponime pe teritoriul Olteniei. **Carpen**, nearticulat, desemnează un sat din Dj, atestat de la <**1568–1577**>. Probabil, el a căpătat numele prin transfer semantic de la o pădure ce se întinde pe acest teritoriu, care a dat și denumirea pârâului și a dealului din apropiere. Este însă posibil să provină și de la antroponimul omonim, înregistrat în DNFR. **Carpeniu**, în formă articulată, prezintă nouă ocurențe: păduri și dealuri în Dj, Gj și Mh. Un deal din c. Costești – Vl este atestat de la **1625**. De la acesta se înregistrează în DTRO și patru forme analitice: **Carpeniu de Baltă**, **Carpeniu lui Bărbuțu**, **Carpeniu lui Șoacher**, **Carpeniu Picat**. De la forma de plural **Carpeni** sunt 15 ocurențe: păduri, dealuri și locuri în Gj, Mh și Vl (v. și ALT 13).

De la acest cuvânt s-au format și multe derivate folosite în procesul denominativ. Astfel, derivatul *cărpinar* (reg.) „carpen” (MDA), cu suf. *-iță*, formează toponimul **Cărpinașița**, pădure de carpeni în c. Bustuchin – Gj. Un alt derivat, cu suf. *-eci* (v. Pascu *Sufixe* 307), **Cărpineci** desemnează o coastă de deal în c. Negomir – Gj. **Cărpinetu**, cu suf. *-et* și în formă articulată, are două ocurențe: tufiș c. Turceni – Gj și ogaș pe raza orașului Țicleni –Gj. **Cărpiniș**, cu sufixul colectiv *-iș*, desemnează un sat din c. Crasna – Gj, atestat de la <**1593**>. Pe teritoriul satului există un pisc și un pârâu cu același nume. La forma articulată **Cărpinișu** există foarte multe ocurențe în toate județele Olteniei, desemnând păduri, pâraie, văi, dealuri, munți, locuri, dar și foste sate sau părți de sate. Un loc din c. Stoienești –Vl este atestat de la **1567**, iar o pădure din c. Isverna –Mh este atestată de la **1665**. De la **Cărpinișu** s-au creat și trei forme analitice : păduri și loc în Gj și Mh. Un alt derivat, **Cărpinoasa**, pârâu și deal c. Malaia –Vl, este explicat în DTRO ca provenind de la adjectivul *cărpinos*, prin substantivizare. În sfârșit, **Cărpioru**, pădure c. Târna –Mh, este explicat în DTRO din **carpen** + suf. *-ior* (v. Pascu, *Sufixe* 160).

Ceapă < lat. *caepa* formează derivatul *cepărie*, ce stă la baza toponimului **Cepăria** (articulat sau cu suf. top. *-a*), grădini în c. Coțofenii din Dos – Dj.

Cer < lat. *cerrus* formează multe nume de locuri pe teritoriul Olteniei. La forma articulată **Ceru** sunt cinci ocurențe, desemnând moșie, pârâu, deal, vale, loc,

dar și un sat c. Devesel – Mh, **1833**. **Ceru** este și primul termen al multor toponime analitice, al doilea termen fiind determinant adjectival sau substantival cu prepoziții. Dintre acestea **Ceru Împletit** este atestat de la **1869** și **Ceru Înfierat**, de la **1886**, ambele fiind locuri în Mh. Diminutivul **Ceruleț**, un loc în c. Vlădaia – Mh, este atestat de la **1622**.

Derivatul *cerăt* este și el des folosit în denominația toponimică. **Cerăt**, în formă nearticulată, are în DTRO trei ocurențe : două părți de sat în Gj și Ot și un sat vechi în Dj, atestat din **1599**, care a dat și numele comunei și al unei moșii de pe teritoriul satului. În același perimetru există și o pădure, un deal și un șes cu această denumire. Forma articulată **Cerātu** înregistrează foarte multe ocurențe pe tot teritoriul Olteniei: păduri, dealuri, văi, locuri, dar și o parte de sat aparținând de **Cerātu de Copăcioasa** c. Scoarța – Gj, cândva sat înregistrat în plasa Amaradia, ca mahala la s. Copăcioasa , **1845**. De la **Cerātu** există și 14 forme analitice în Dj și Gj, cea mai veche atestare înregistrându-se pentru **Cerātu de Jos**, moșie Dj, **1779**. Toponimul **Cerarii**, pisc în c. Bărbătești – Gj, este explicat în DTRO ca provenind din **cer** + suf. *-ar*, având sensul „loc cu ceri”.

Derivatul *ceriș*, sinonim cu *cerăt*, suf. *-iș* fiind, de asemenea, un sufix colectiv, ca și suf. *-et*, formează toponimul **Ceriș**, deal c. Vârvoru de Jos – Dj. Diminutivul toponimic **Cerățel** desemnează un fost sat în c. Scoarța – Gj, atestat de la **1526**. Un alt derivat, *ceroi* „cer mare”, formează toponimul **Ceroiu**, articulat enclitic, cu multe ocurențe în Gj și Mh, desemnând păduri, dealuri și văi. De asemenea, **Ceroiu** intră și ca prim element în mai mulți formanți toponimici. **Ceroaia**, loc c. Borăscu – Gj, este explicat în DTRO ca provenind de la **cer** + suf. *-oia*, cu valoare colectivă. Un alt toponim, **Ceroace**, pădure c. Căpreni – Gj, este explicat astfel: „probabil o formație *cerocă* < **cer** „stejar”, cu pluralul după modelul *bâzdoacă*, *bâzdoace*” (DTRO s.v.).

Ferigă < lat. *filix*, *filicis*, la forma articulată **Feriga** formează multe nume de locuri în Gj și Vl, desemnând văi, poiană, pădure, ogaș, pârâu, deal și loc. Pluralul **Ferigi** înregistrează șase ocurențe: pădure, poiană, câmpie, râpă și locuri în Gj, Mh și Vl. Pluralul regional **Ferege** desemnează o pădure și o fostă moșie în c. Mihăilești Vl, atestată de la **1612**. Și forma de plural articulat **Ferigile** desemnează o fostă pădure în Mh, **1872**, un fost sat c. Costești – Vl, atestat la **1609** în forma **Ferigi**, și o moșie pe teritoriul acestui sat, atestată la **1723** sub forma **Fărigile**. Pluralul regional **Feregile** are trei ocurențe: loc c. Roșia de Amaradia – Gj, pășune c. Borăscu – Gj și poiană c. Muierasca – Vl (v. și ALT 11-2).

Derivatul *ferigea*, de la *ferigă* + suf. *-ea*, alt nume pentru *ferigă*, denumește și alte plante din aceeași familie. În variantă regională, **Feregea** desemnează un loc în c. Bumbești-Jiu – Gj. *Ferigar* este un alt derivat, cu sensul „regiune acoperită cu ferigă” (DA, MDA). Formele regionale **Feregar** și **Feregaru** (nearticulat și articulat) formează mai multe toponime în Gj și Vl: pădure, dealuri, loc, poiană. Și pluralul **Ferigari**, cu varianta **Feregari**, înregistrează patru ocurențe: loc, pădure, deal și poiană în Gj. Toponimele **Ferigosu**, vale în Mh, și **Ferigoasa**, vale, deal și

loc în Mh, ultimul atestat de la **1662**, sunt explicate în DTRO ca provenind din adjectivul *ferigos*, prin substantivizare.

Floare < lat. *flos*, *-ris* se regăsește ca toponim în forma de plural **Flori**, movilă în fostul județ Romanați, **1872**, și în construcția analitică **Florile Albe**, un munte din Gj, cu multe atestări documentare între **1506** și **1800**. De la munte, prin transfer semantic, au căpătat același nume mai multe locuri din perimetrul respectiv: locuință izolată, pichet, stână, trecătoare, atestate numai la **1872**, bifurcație, **1898**, și, înregistrate în anchete, pârâu și gol de munte. Aceeași denumire o are și un deal din c. Bala – Mh.

Foaie-în-fir, cuvânt compus, format din *foaie* < lat. *folia* (plural devenit singular al lui *folium*) + *în* < lat. *in* + *fir* < lat. *filum*, are sensul (reg.) „sاشیو” (DA, MDA). În variantele **Foaia-n Fir** (cu primul termen articulat), **Foi-Fir** (posibil, un genitiv dintr-un grup nominal al cărui termen generic a dispărut, de exp. *Dealul Foi-Fir*; de asemenea, cu dispariția lui „în”), **Foaienfir** (fără „î” de la „în”), **Foienfira** (cu suf. top. *-a* la final și contragerea primului diftong, de asemenea, cu dispariția lui „în”, micșorându-se astfel corpul fonetic) are în DTRO opt ocurențe, desemnând locuri, deal, drum, pajiște, pădure și pârâu în Gj și Mh. Forma articulată **Foaia-n Fir** a denumit o locuință izolată în c. Breznița-Ocol – Mh, **1872**, devenită parte de sat în **1898**.

Frasin < lat. *fraxinus* formează foarte multe toponime pe teritoriul Olteniei. La forma nearticulată **Frasin** sunt în DTRO opt ocurențe: locuri, dar și două sate, unul în Dj, **1835**, și altul în Gj, **1908**, precum și un cătun c. Gorăscu – Gj. În schimb, sunt locuri care au atestări mult mai vechi: în c. Broșteni – Mh, **1527**, în c. Bumbesti-Pițic – Gj, **1711**, lângă or. Horezu – Vl, **1746**, în c. Bujoreni – Vl, **1767**. La forma articulată **Frasinu** sunt 18 ocurențe: munte în Gj, **1872**, poiană, șes, vâlcea, locuri, pâraie și dealuri în toate județele Olteniei. Cu acest nume sunt și două foste sate: unul în Gj, **1898**, și altul lângă or. Filași – Dj, atestat de la <**1570**>, **1573**. Denumirile de sate pot proveni și de la numele de persoană omonim, înregistrat în DNFR. De la **Frasinu** se formează și multe toponime analitice, cu determinanți antroponimici, toponimici și adjectivali, cea mai veche atestare înregistrându-se pentru **Frasinu de la Poduri**, **1527**. Cu suf. top. *-a*, **Frasina** are două ocurențe: obârșie și sat c. Roiești – Vl. Toponimul apare și cu variantele **Frăsina (Frăsâna)**, ogaș c. Stoina – Gj. Diminutivul **Frăsinelu (Frăsânelu)**, articulat, desemnează o pădure în c. Vârvoru de Jos – Dj. El formează și un toponim analitic, **Frăsinelu Dealului (Frăsânelu Dealului)**, loc c. Lungești – Vl. Forma de plural a acestui diminutiv **Frăsinei (Frăsânei)** prezintă trei ocurențe: pădure și loc în c. Peștișani – Gj, un loc în c. Bumbesti-Pițic – Gj, **1700**, și un schit c. Muiereasca – Vl. Ca și în alte cazuri, forma de plural uneori se articulează, deoarece este perceput ca un singular. Astfel, schitul din Vl este atestat ca **Frăsineiul**, **1710**, **1898**. Cu sufixul diminutival *-ior*, se înregistrează **Frăsinioru** (articulat enclitic), fost sat c. Prunișor – Mh, **1898**, și **Frăsioru (Frăsâioru)**, vâlcea

c. Dănciulești – Gj. Sufixul colectiv *-iș* formează toponimul **Frăsiuș**, pădure c. Lădești – Vl, iar cu sufixul locativ *-oaia* (< *-oaie* + suf. top. *-a*), **Frăsinoaia**, se înregistrează două ocurențe: pârâu și câmpie în Gj. Și sufixul *-ete* formează un toponim: **Frăsinete**, pădure în Dj.

Frăsinet < lat. **fraxinetum** formează, de asemenea, multe toponime pe teritoriul Olteniei. La forma nearticulată **Frăsinet** apare ca denumire a unui fost sat din Vl, cu o atestare de la <1401-1406>. În formă articulată, **Frăsinetu** există în DTRO 17 ocurențe, desemnând păduri, dealuri, văi, pășuni și locuri în toate județele. Acest nume îl au și două sate, unul în c. Dobrosloveni – Ot, atestat de la 1610 și un fost sat în c. Vlădila – Ot, atestat de la 1537. Acest sat s-a numit ulterior **Frăsinet – Gară**. Cea mai veche atestare o are însă un loc din c. Vaideeni – Vl, 1504. Atestări vechi au și o fostă moșie de lângă or. Băile Olănești – Vl, 1535, un deal m. Târgu Jiu – Gj, 1636, și un munte c. Vaideeni – Vl, 1677, care apare în documente la forma nearticulată **Frăsinet**. **Frăsinetu** intră și în nouă toponime analitice, cele mai multe cu atestări vechi: **Frăsinetu de Câmp(ie)**, fost sat c. Vlădila – Ot, 1537; **Frăsinetu de Dumbravă**, fost sat, nelocalizat exact, 1502; **Frăsinetu de Jos**, fost sat c. Vlădila – Ot, 1598; **Frăsinetu lui Boțocan**, fostă moșie c. Vlădila – Ot, 1636; **Frăsinetu lui Gagă**, fost sat c. Dobrosloveni – Ot, <1579 – 1580>.

Gălbinare este un nume de plantă ce derivă de la **galben** < lat. **galbinus**. În DTRO se înregistrează toponimul **Gălbinașoaia**, vale c. Breasta – Dj, format cu sufixul locativ *-oaia* (*-oaie* + suf. top. *-a*).

Gălbenușă este o altă plantă care are la bază tot cuvântul **galben** (v. *supra*). De la aceasta s-a format toponimul **Gălbinașă** (cu suf. top. *-a*), deal în c. Ghioroiu – Vl.

Gutui < ns. lat. **coteneus** este un pom fructifer de la care s-au format mai multe toponime pe teritoriul Olteniei. În formă nearticulată, **Gutui** există un deal în c. Husnicioara – Mh. **Gutuiu** (articulat enclitic) prezintă cinci ocurențe: dealuri și locuri în Gj, Mh și Vl. Se înregistrează și o construcție analitică **Gutuiu lui Georoiu**, loc în c. Aninoasa – Gj. La forma de plural articulat, **Gutuii** este o singură ocurență, în schimb, de la ea se formează cinci toponime analitice: patru cu determinanți antroponimici și unul cu determinant toponimic: **Gutuii din Valea lui Pătru**, loc c. Scăiești – Dj (v. și ALT 13).

Iarbă < lat. **herba** stă la baza câtorva toponime analitice. Două toponime sunt cu determinant antroponimic: **Iarba lui Mărin Brânzan**, luncă în Dj, **Iarba lui Mihai Ciobanu**, fâneață în Ot, și două cu determinant adjectival: **Iarba Moale**, pășune în Mh, **Iarba Roșie**, poiană în Gj.

Ierbos < lat. **herbosus**, prin substantivizare, a creat **Ierboasa**, ce stă la baza a două toponime: loc c. Schela – Gj și poiană și c. Turcinești – Gj. Se mai

înregistrează două derivate: **Ierboaca**, loc c. Runcu – Gj, și **Ierboanca**, pârâu c. Jupânești – Gj, formate cu sufixele locative *-oaca* și *-oanca*, ce conțin suf. top. *-a*.

Iederă < lat. *hedera* are la forma articulată **Iedera** șase ocurențe în DTRO: pădure, loc, vâlcele și ogașe în Gj și Vl.

De la **in** < lat. *linum* s-au format câteva derivate care s-au constituit ca nume de locuri pe teritoriul Olteniei. Astfel, *inărie* „loc cultivat cu in”, „miriște de in” (Udrescu *Glosar*), la forma de plural **Inării** are două ocurențe: câmpie c. Fărcășești – Gj și poiană c. Șisești – Mh. Sunt și două toponime analitice: **Inăriile Mari** și **Inăriile Mici**, terenuri agricole în Mh. Derivatul **Iniște** (cu suf. colectiv *-iște*) formează două toponime: pârâu în Gj și loc de muncă în Mh. Diminutivul **Inișița** desemnează un pârâu în Gj. Derivatul *inos* (adjectiv), cu suf. top. *-a*, formează toponimul **Inoasa**, pârâu ce străbate mai multe comune ale județului Gorj, pe o lungime de șase km. Și-a transferat numele unei păduri și unei bălți din perimetrul bazinului său hidrografic (v. și ALT 12).

Linte < lat. *lens*, *-tis* formează toponimul **Lintea** (articulat enclitic), vale în c. Murgăși – Dj. În aceeași comună există două poieni: **Lințele Mari (Lințale Mari)** și **Lințele Mici (Lințale Mici)**, construcții analitice ce au la bază numele văii, de-a lungul căreia sunt situate.

Mei < lat. *milium*, *-ii*, cu suf. top. *-a*, **Meia** are șapte ocurențe: locuri, dealuri, păduri și părți de sat în Dj, Gj și Vl. **Meiu**, cu articol enclitic masculin, denumește un deal în c. Copăceni – Vl. Pluralul nearticulat **Meie** are în DTRO cinci ocurențe, locuri și dealuri în Gj, iar pluralul articulat **Meiele** are două ocurențe: vâlcea în Dj și poiană în Vl. Forma de plural regională **Meile** desemnează un deal în Mh. Un fost sat din c. Popești – Vl apare cu numele **Meielor**, un genitiv rămas, probabil, dintr-un grup nominal al cărui prim termen a dispărut (v. și ALT 12).

De la **mei** s-au format mai multe derivate folosite în denominația toponimică. **Meiș** (cu suf. *-iș*) este un loc în c. Fălcoiu – Ot. **Meiște** (cu suf. *-iște*) are șapte ocurențe: izlaz, deal, poiană, terenuri arabile, pădure și loc în Gj. **Meiștea**, cu suf. top. *-a*, desemnează un pârâu în Gj, iar structurile analitice **Meiștea Mare** și **Meiștea Mică** denumesc poieni în c. Bâlteni – Gj. De la pluralul *meie* s-a format derivatul **Meiște** (tot cu sufixul *-iște*, din care a dispărut „i”), vii c. Jupânești – Gj. **Meiști** este, probabil, un plural al lui *meiște*, desemnând un loc în c. Dobrosloveni – Ot. Mai apare și derivatul **Meiasa**, cu sufixul locativ *-easa* (*-easă* + suf. top. *-a*), pădure în c. Băcleș – Mh.

Mesteacăn < lat. *mastichinus*, la forma articulată **Mesteacănu** are șapte ocurențe: crac de munte, coastă, vale, vâlcelușă, loc și păduri în Gj și Vl. Există și un toponim analitic **Mesteacănu Mare**, loc s. Râmești or. Horezu – Vl, atestat de la 1744. Pluralul **Mestecenii** prezintă 12 ocurențe, desemnând coastă, crâng, pârâu, păduri, dealuri și locuri în Gj și Vl (v. și ALT 13). Derivatul **Mestecăniș** are trei

ocurențe : pădure, loc (VI) și parte de sat c. Tomșani – VI. De la diminutivul *mestecenel* s-a format pluralul **Mestecenei**, deal c. Păușești – VI.

Mur < lat. **morus** creează câteva nume de locuri pe teritoriul Olteniei. **Muretu**, cu sufixul colectiv *-et* și articulat enclitic, înregistrează trei ocurențe: deal și izlaz în VI, fost sat c. Oteșani – VI (ulterior parte de sat) și loc c. Pietrari – VI. **Murețu**, cu sufixul *-eț* și articulat enclitic, denumește un loc și un deal în VI. Și **Murar**, **Muraru**, **Murari** ar putea fi explicate ca derivate de la **mur**, cu sufixul *-ar* (colectiv), dar existența în același perimetru a unor toponime ca **Murărești**, **Murăreți** (nume de grup), ne îndreptățește să considerăm că au la bază antroponimul **Murar**, variantă a lui **Morar**, atestat de la **1680** (v. DOR 360).

Nap < lat. **napus** a creat derivatul *napiște*, care a format două toponime: **Napiștea**, cu articol enclitic sau cu suf. top. *-a*, deal c. Podeni – Mh, și **Napiștile** (plural articulat), deal c. Isverna – Mh.

Ochiu Boului este un cuvânt compus, format din **ochi** < lat. **oc(u)lus** și **bou** < lat. **bovus** (= **bos**, **bovis**). Această plantă desemnează două nume de locuri vechi: unul în s. Bârsești, m. Târgu Jiu – Gj, **1642**, și altul în c. Castranova – Dj, **1870**.

Pai < lat. **palea**, „tulpina cerealelor” sau „plantă din familia pirului” (MDA), stă la baza câtorva toponime din DTRO. Cu suf. top. *-a*, formează toponimul **Paia**, fânețe în c. Mihăiești – VI. Pluralul formează un toponim analitic: **Paiele Chesarilor**, arie c. Căzânești – Mh. Derivatul **Păiș** desemnează un loc c. Izvoare – Dj. **Păișoica**, loc c. Crasna – Gj, este format de la acest derivat cu suf. top. *-oica* (suf. *-oaică* + suf. top. *-a*).

Paltin < lat. **platanus** stă la baza mai multor toponime din Oltenia. La forma articulată **Paltinu** există șase ocurențe, desemnând munți, dealuri, dar și un sat în c. Negomir – Gj, al cărui nume se explică, probabil, printr-un transfer semantic, dacă nu cumva provine dintr-un nume de persoană. **Paltina**, cu suf. top. *-a*, are o singură ocurență, culme muntoasă în comunele Padeș și Tismana – Gj, cu o atestare de la **1792**. Pluralul **Paltini** desemnează un deal în Gj, **1872** (v. și ALT 13).

Papură < lat. ***papura** (cf. ngr.) formează un plural rar **Păpuri**, toponim ce desemnează o baltă în c. Teslui – Dj. Derivatul **Păpuriș** este numele unei alte bălți din c. Teslui – Dj, iar toponimul analitic **Păpurișu de la Giurescu**, al unei bălți din c. Călnic – Gj.

Păducel < lat. **peducellus** creează multe toponime pe teritoriul Olteniei. La forma articulată **Păducelu** are 14 ocurențe în Dj, Gj, Ot și VI, desemnând locuri, poiană, luncă, pădure, pisc, pârau, vale și un munte în c. Baia de Fier – Gj. Cele mai vechi atestări se înregistrează pentru un loc din c. Redea – Ot, **1681**, și pentru un altul din c. Cioroiși – Dj, **1685**. Unele toponime pot proveni și de la numele de persoană omonim. Există și două forme analitice: **Păducelu cu Doru**, poieniță c.

Tismana – Gj și **Păducelu lu Ciocan**, loc c. Albești – Dj. **Păducei**, la plural, are 24 de ocurențe: pisc, ogaș, vâlcea, pădurici, dealuri, pășuni, poieni, locuri, dar și o parte de sat în c. Pădina – Mh, care poate proveni de la un nume de grup.

Pășune < lat. **pastio, -onis** are sensul de „loc acoperit cu vegetație ierboasă perenă”, dar și (prc.) „vegetație ierboasă, iarbă” (MDA). Cu articol enclitic, **Pășunea** se înregistrează două toponime ce denumesc pășuni în Ot și Vl. Cu determinanți există 25 de ocurențe, desemnând pășuni în toate județele Olteniei. **Pășunea Coltovii** din c. Negoii – Dj este atestată din 1820. S-au înregistrat și patru formați analitici, având ca al doilea termen toponime cu prepoziții: **Pășunile de la Gropanu Tămăduirii**, **Pășunile din Curmătură**, **Pășunile din Pogonici**, **Pășunile din Știubei**, toate în c. Bârca – Dj.

Pin < lat. **pinus** formează mai multe toponime pe teritoriul Olteniei. Cu articol enclitic, **Pinu** formează un toponim ce denumește un deal în c. Bala – Mh. De la acesta s-au format și două toponime analitice, dintre care **Pinu Înfierat** este un loc din c. Bărbătești – Vl, atestat la 1700. De la plural s-au format, de asemenea, două toponime analitice: **Pinii ai Deși**, loc. c. Balta – Mh, și **Pinii lui Ciocan**, pădure c. Podeni – Mh. Cu suf. top. -a, s-a format **Pina**, pădure lângă or. Călimănești – Vl. De la această formă s-a creat și toponimul analitic **Pina Mare**, pisc c. Săulești – Gj. **Pinoasa**, cu sufixul locativ -oasa (-oasă + suf. top. -a), a dat numele unui deal și a unei văi din c. Călnic – Gj și, prin transfer semantic, numele unui sat, atestat de la 1793. Există și două toponime analitice, două foste sate, desprinse din cel de mai sus: **Pinoasa de Jos**, 1835, și **Pinoasa-Stejaru**, 1864. Diminutivul *pinicel*, la plural, **Pinicei** a dat numele unei plantații de pini din c. Podeni – Mh.

Pom < lat. **pomus** formează multe toponime pe teritoriul Olteniei. De la singular se înregistrează mai multe toponime analitice, două având determinanți cu prepoziții: **Pomu cu Păcate**, loc – Mh, și **Pomu cu Ciuraru**, loc – Dj, și șase – determinanți antroponimici în genitiv, cu articol enclitic. De la forma de plural s-au format opt toponime analitice, cu determinanți antroponimici sau substantivali cu prepoziții, desemnând livezi și locuri în Dj, Gj, Mh.

Rug < lat. **rugus**, cu sufixul toponimic -a, **Ruga** are în DTRO o singură ocurență, deal și poiană în c. Turburea – Gj. La forma de plural **Rugi** există șase ocurențe: pârâu în Dj, izlaz în c. Bălănești – Gj, locuri în Vl, un fost sat înglobat la or. Târgu Cărbunești – Gj și un sat din c. Turcinești – Gj, atestat de la 1623, care a fost și numele comunei până în 1926. Pe teritoriul comunei există un deal și un pârâu cu același nume. Forma articulată **Rugii** are o singură ocurență, platou c. Brabova – Dj. Există și un toponim analitic, **Rugii lui Bengulescu**, poiană c. Corcova – Mh (v. și ALT 13). Derivatul *ruget* formează, de asemenea, multe nume de locuri în Oltenia. **Ruget**, nearticulat, are 13 ocurențe, desemnând locuri cu rugi, pârâu, ogaș, coastă, deal, platou, cătune și un sat în c. Roșia de Amaradia, 1864. Un

loc din c. Stoienești –VI este atestat de la **1642**. La forma articulată **Rugetu** sunt opt ocurențe : locuri, dealuri, pășune, ogaș și două sate în VI. Un loc din c. Vlădești –VI este atestat de la **1783**.

De la **rug** s-au format și alte derivate interesante. **Rugea** (cu suf. *-ea*) desemnează un loc arabil și o vale în Dj, **Rugașu** (cu suf. *-aș*, articulat enclitic) este un deal în c. Șovarna – Mh. *Rugar* „loc cu rugi” (MDA), la plural, formează toponimul **Rugari**, loc c. Dănciulești – Gj. **Rugărie** „loc cu mulți rugi” este un loc în c. Frâncești – VI. La plural, **Rugării** desemnează un loc din c. Castrnova – Dj. Sunt și două toponime analitice : **Rugăria Ciuculanilor** și **Rugăria Piscului**, locuri cu rugi în c. Butoiești – Mh.

Sânger este un derivat al lui **sânge** < lat. **sanguis**. La forma nerarticulată **Sânger** există două ocurențe: pădure în VI și teren arabil în Dj. De la *sânger* s-au format multe derivate folosite în toponimie. **Sângerășu** (cu suf. *-aș*, articulat enclitic) denumește un pârâu din c. Godinești – Gj. **Sângeret** (cu suf. *-et*) este numele unui loc din c. Godinești – Gj, care înregistrează și varianta **Sângerit**, cu două ocurențe: teren arabil c. Celaru – Dj și loc c. Fărcașele – Ot. Se mai înregistrează și două toponime **Sângetu**, cu dispariția silabei *-re* (ilustrând principiul economiei în vorbire), deal în c. Bala – Mh și pădure în c. Bunești – VI. Un alt derivat **Sângeris** (cu suf. *-iș*) desemnează un teren arabil în c. Brâncoveni – Ot. **Sângeris**, cu articol enclitic, are cinci ocurențe: pâraie și dealuri în Gj și VI.

Soc < lat. **sabucus** și derivatele sale formează mai multe toponime pe teritoriul Olteniei. Forma de plural **Soci** are 11 ocurențe: locuri, poieni, pășune, teren arabil, vale, deal, culme de munte în Dj, Gj, Mh, VI și două foste sate, unul în Dj și altul în Ot, ultimul fiind atestat de la **1756**. Numele de sate pot proveni de la antroponimul omonim. **Socii**, la plural articulat, formează două nume de locuri: pădure de soci s. Hirișești or. Novaci – Gj și ogaș s. Rășina or. Țicleni – Gj. Multe toponime au la bază un derivat cu suf. *-et*, **Socet**, care înregistrează opt ocurențe: locuri, poieni, teren arabil, deal, pârâu în Gj și VI. Un loc din c. Păușești – VI este atestat de la **1627**. La forma articulată **Socetu** sunt cinci ocurențe: dealuri, pădure, pășune, vale în Gj și VI. Construcțiile analitice **Socetu Mare** și **Socetu Mic** sunt două păduri în c. Vaideeni –VI. Un alt derivat este **Socărie**, care denumește un pârâu și o vâlcea în c. Stejari – Gj. **Socăria**, articulat enclitic, este o pădure în c. Căzănești – Mh. **Socării**, la plural, este o pădure în c. Căzănești – Mh. **Sociș** (cu suf. *-iș*) are două ocurențe: vâlcea c. Țânțăreni – Gj și vale în m. Drobeta – Turnu Severin – Mh, atestată de la **1602**, iar **Socița** (cu suf. *-ița* < *-iță* + suf. top. *-a*) înregistrează o singură ocurență: vale c. Călnic – Gj.

Și de la **stuf** < lat. **stypus** (= **stypa** + **type**) s-au format câteva toponime. **Stuh** (variantă fonetică) are o singură ocurență, pichet – Gj, **1872**. Construcția analitică **Stufu Buduroiului** (**Stugu Buduroiului**) desemnează un loc în c. Bratavoiești – VI.

Urzică < lat. **urtica** formează multe toponime pe teritoriul Olteniei. **Urzica**, cu articol enclitic sau cu suf. top. *-a*, are 15 ocurențe: locuri, dealuri, păduri, munte

și sate în Dj, Gj, Ot, Vl. Un fost sat din Dj este atestat de la **1582**, iar un sat din Ot – din anul **1594**. Unele toponime, mai ales satele, provin, probabil, de la numele de persoană *Urzică*. La forma de plural **Urzici** sunt trei ocurențe, printre care un loc din c. Coșoveni – Dj este atestat de la **1587**. Există și trei forme analitice: **Urzica de Jos, Urzica Mare și Urzica Mică**, foste sate în Dj (v. și ALT 13). De la derivatul *urzicar* „loc pe care cresc multe urzici” (MDA) s-au format, de asemenea, mai multe toponime. La forma nearticulată **Urzicar** sunt două ocurențe: pădure c. Bustuchin – Gj, loc și pârau c. Pietrari – Vl. În formă articulată, **Urzicaru** are opt ocurențe: vale, munte, poieni și locuri în Gj, Mh, Vl. Două dealuri din Vl sunt atestate din **1668**, respectiv, **1691**. Se înregistrează și două construcții analitice: **Urzicaru al Mare și Urzicaru al Mic**, locuri în c. Bustuchin – Gj. Un alt derivat, *urzicărie*, explicat pe teren ca „loc unde cresc urzicile” a format toponimul **Urzicăria** (articulat), poiană în c. Vlădila – Ot. **Urzicuța** este un diminutiv toponimic, denumind mai multe sate din Dj, ce pot fi puse în corelație cu s. **Urzica**, **1582**. Astfel, un sat **Urzicuța** este atestat de la **1595**. Din acesta s-au desprins mai multe sate și cătune ale căror denumiri sunt formanți toponimici: **Urzicuța de Jos, Urzicuța de Sus, Urzicuța-Ionele, Urzicuța Mare, Urzicuța Mică, Urzicuța-Verde**. Alte construcții analitice desemnează șosele: **Urzicuța -Afumați, Urzicuța-Băilești** și o moșie: **Urzicuța-Băilești**. O altă denumire **Urzicuța**, moșie în Ot, **1816**, trebuie pusă în corelație cu s. **Urzica** din Ot, **1594**.

Varză < lat. *viridia* (< *viridia*) a format mai multe toponime pe teritoriul Olteniei. Derivatul *vărzărie* „grădină de zarzavat”, cu articol enclitic sau cu suf. top. *-a*, **Vărzăria**, are două ocurențe: grădini de zarzavat în Dj și Vl. Există și cinci construcții analitice cu determinanți antroponimici, adjectivali sau substantivali cu prepoziții. La plural nearticulat, **Vărzării** sunt două ocurențe: părți de sat în comunele Borăscu și Ploșcor – Gj. La plural articulată, **Vărzăriile** sunt multe ocurențe în Dj, Gj, Mh, Ot, Vl, desemnând grădini de zarzavat, păduri, șesuri și văi. De la forma de plural se înregistrează și cinci construcții analitice, grădini de zarzavat în Gj și Vl.

După cum am spus, și părți ale plantelor sau rodul lor stau la baza unor toponime de pe teritoriul Olteniei.

Astfel, **frunză** < lat. *frondia* (< *frons*, *-ndis*), în afară de binecunoscuta parte a plantei prinsă de tulpină printr-o codiță, reprezintă și numele mai multor plante: năsturel, laba iepurelui, crușătea (MDA). La forma articulată enclitic **Frunza** există în DTRO o singură ocurență: sat c. Logrești – Dj, care poate proveni și de la antroponimul omonim. Derivatul *frunzar*, în afară de sensul „frunziș, desiș de frunze”, mai are și sensul entopic „adăpost” ori „umbrar de frunze”. În ancheta de teren a fost definit ca „adăpost pentru vite construit din copaci”. De la acest cuvânt s-au înregistrat toponimele **Frunzaru** (articulat enclitic), culme de deal c. Brădești – Dj (ce poate proveni și de la un nume de persoană), și **Frunzării**, cătun c. Amărăștii de Sus – Dj. **Frunzărea** (din *frunzar* + suf. *-ea*) denumește o pădure din

c. Mihăiești – Vl, iar toponimul compus **Frunzarea-Brustureți**, o fostă moșie din aceeași comună. În sfârșit, **Frunzete**, deal c. Ilovăț – Mh, este explicat în DTRO prin înlocuirea suf. *-et* cu suf. *-ete*, caracteristic pentru Oltenia.

Ghindă < lat. ***glanda** (MDA) sau **glands, -dis** (DEX), la forma articulată **Ghinda** desemnează un fost sat din Mh, înregistrat la 1872 ca locuință izolată. Nu este exclus ca numele satului să provină de la un nume de persoană *Ghindă*. Formează și șase toponime analitice, păduri și locuri în Dj și Mh. Derivatul *ghindar* „stejar”, în formă articulată, **Ghindaru** are o singură ocurență, desemnând dumbravă, loc și vale în s. Ploștina or. Motru – Gj.

Păpușă „știulete de porumb” < cf. lat. **pupa**, la forma **Păpușe** denumește un plai în c. Brabova – Dj. Derivatul *păpușoi* „porumb”, în formă articulată, **Păpușoiu** este un deal și o vale în c. Popești – Vl.

Rădăcină < lat. **radicina**, la forma articulată **Rădăcina** formează două toponime: vale c. Aninoasa – Gj, izlaz și pădure c. Licurici – Gj. Toponimul analitic **Rădăcina Clucerului** este un fost loc din c. Bucovăț – Dj, atestat la 1589, 1590 și 1602.

Rășină < lat. **resina**, cu articol enclitic sau cu suf. top. *-a*, **Rășina** are trei ocurențe: deal c. Căpreni – Gj, deal, vale și parte de sat c. Hurezani – Gj, și sat inclus în or. Țicleni – Gj, atestat de la 1781. Acesta din urmă și-a transferat numele unei moșii și unei înălțimi de pe teritoriul său. Diminutivul toponimic **Rășinuța** desemnează un pârâu de pe teritoriul or. Țicleni – Gj.

Ca și în cazul altor domenii lexico-semantice ce stau la baza formării toponimelor, de care ne-am ocupat deja (termenii generici, entopicele, adjectivele și adverbele), și numele de plante (și arbori) sunt în marea lor majoritate de origine latină. Fiecare domeniu lexico-semantic are importanța lui ca suport al denominației toponimice.

Numele de plante (și arbori), reflectând bogăția vegetației de pe aceste teritorii, sunt în limbă cuvinte vechi, care se regăsesc și în dialectele din sudul Dunării, multe dintre ele fiind panromanice. Iată câteva exemple preluate din Haralambie Mihăescu, *La romanité dans le sud - est de l'Europe*, 1993. Începând cu arborii, elementul panromanic **carpinus** > dr. **carpen** apare în ar. și mgl. **carpin**, iar în celelalte limbi romanice astfel: it. **carpino, carpine**, fr. **charme**, prov. **carpre**, sp. pg. **carpe**. **Fraxinus**, de asemenea, panromanic, a dat în dr. **frasin**, ar. **frapsin**, mgl. **frasin**, it. **frassino**, fr. **frêne**, cat. **freix**, sp. **fresno**, pg. **freixo**. Derivatul latin **fraxinetum** a condus la dr. **frăsinet**, ar. **frăpsinet**. În celelalte limbi romanice a dat: it. **frassineto**, fr. **frênaie**, sp. **fresnedo**. **Cerrus** a dat în dr. **cer**, ar. **țer**, dar se regăsește și în alb. **qarr, quarr**, bg. **cer**, scr. **čer**, slovenul **cer**. **Platanus** s-a conservat, probabil, prin intermediul unei forme a latinei vulgare ***platinus**, care a dat în dr. **paltin**, ar. **paltin**. **Platan** din dacoromână reprezintă o formă de împrumut neologic.

Și alți arbori, ale căror nume formează termeni generici, ce intră în componența a zeci și sute de toponime, sunt, de asemenea, elemente panromanice: **anin, fag, plop, salcie, ulm.**

Dintre numele de arbuști care se regăsesc în toponimia Olteniei și sunt elemente panromanice amintim pe **alun**, derivat regresiv din **alună** < lat. ***abellona** (=abellana), nume provenit din **Abella**, oraș la nord-est de Napoli, forma latină înregistrând și variantele **avellana, avallana, aballana, avollana**. De la prima formă s-a format dr. ar. **alună**, ir. **alura**. De la **avellana, avollana** s-au format it. **avellana**, fr. meridională **aulana**, cat. **(a)-vellana**, sp. **avellana**, pg. **avelă**. Un alt nume de arbust, element panromanice, este **morus**, care a dat în dr. (arh. reg.) **mur**, iar fructul **mora** a condus la dr. **mură**, ar. **(a)mură**, mgl. **Mura** (toponim la Liumnița), it. **mora**, fr. **moure**, prov. cat. sp. **mora**, pg. **(a)mora**.

Dintre plante, un panromanice este **herba**, care a dat în dr. **iarbă**, ar.mgl. **iarbă**, ir. **iârbe (iârva)**, iar în aria romanică de vest: it. **erba**, fr. **herbe**, prov. cat. **erba**, sp. **hierba**, pg. **herva** etc. Derivatul **herbosus** este, de asemenea, panromanice: dr. **ierbos**, ar. **irbos**, mgl. **iărbos**, it. **erboso**, fr. **herbeux**, prov. cat. **erbos**, sp. **herboso**, pg. **hervoso**. Tot panromanice este **flos, -orem**, care se regăsește în dr. **floare**, ar. **floare**, mgl. **floari**, dar și în it. **fiore**, fr. **fleur**, prov. cat. **flor** etc.

Și părți ale plantelor, regăsite în denotația toponimică, sunt elemente panromanice. Astfel, **frondia** (< **frons, frondis**) apare în dr. **frunză**, ar. **frun(d)ză**, mgl. **frunză**, ir. **frunza**, ca și în it. **fronza**. Derivatul latinesc **radicina** (< **radix**) s-a conservat în dr. **rădăcină**, ar. **(a)rădățină**, precum și în fr. **racine** și prov. **razina**. Din **radix, radicis** au provenit it. **radice**, vechiul fr. **raiz**, cat. **rel**, sp. **ráis**, pg. **raiz**. Și lat. **resina**, care a dat în dr. **rășină**, ar. **arușină**, se regăsește în fr. dial. **ruzina**, prov. **rezina**, cat. **rehina**, sp. **resina** (v. Mihăescu RSEE 192–198).

Exemplele de mai sus subliniază importanța pentru toponimie a numelor de plante moștenite din latină, care se regăsesc și în dialectele de la sudul Dunării, precum și în întreaga arie romanică. Adăugându-se la celelalte domenii lexicosemantice pe baza cărora se formează numele de locuri din Oltenia, în marea lor majoritate de origine latină (termenii generici, entopicele, adjectivele și adverbele, numele de animale și antroponimele), numele de plante măresc fondul latin al denotației toponimice.

SIGLE

- ALT – G. Giuglea, G. Țepelea, M.Z. Mocanu, O. Proca, *Argeșul în lumina toponimiei*, Pitești, Institutul Pedagogic, 1969.
- DA – Academia Română, *Dicționarul limbii române*, sub conducerea lui Sextil Pușcariu, București, Libăriile Socec și C. Sfetea; (A – Lojniță) 1913–1949.
- DLR – Academia Română, *Dicționarul limbii române (DLR)*, serie nouă, întemeiată de academicienii: Iorgu Iordan, Alexandru Graur și Ion Coteanu, redactori responsabili: acad. Marius Sala și acad. Gheorghe Mihăilă, București, Editura Academiei, 1965–2010.

- DNFR – Iorgu Iordan, *Dicționar al numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică, 1983.
- DOR – N.A. Constantinescu, *Dicționar onomastic românesc*, București, Editura Academiei, 1963.
- DTRO – Institutul de Lingvistică al Academiei Române și Facultatea de Litere a Universității din Craiova, *Dicționarul toponimic al României. Oltenia (DTRO)*, sub redacția prof. univ. dr. Gheorghe Bolocan, Craiova, Editura Universitaria, vol. 1–7, 1993–2007.
- Iordan TR – Iorgu Iordan, *Toponimia românească*, București, Editura Academiei, 1963.
- MDA – Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al.Rosetti”, *Micul dicționar academic (MDA)*, redactori responsabili: acad. Marius Sala și Ion Dănăilă, București, Editura Univers Enciclopedic, vol. I–IV, 2001–2003.
- Mihăescu RSEE – H. Mihăescu, *La romanité dans le sud-est de l’Europe*, București, Editura Academiei Române, 1993.
- Pascu, *Sufixe* – G. Pascu, *Sufixe românești*, București, Librăriile Socec, 1916.
- Udrescu, *Glosar* – D. Udrescu, *Glosar regional Argeș*, București, Editura Academiei, 1967.

ABREVIERI

alb. – albaneză, ar. – aromână, bg. – bulgară, c. – comună, cat. – catalană, dial. – dialectal, Dj – Dolj, dr. – dacoromână, fr. – franceză, Gj – Gorj, ir. – istoromână, it. – italiană, îas. – în aceeași sintagmă, lat. – latină, latinesc, m. – municipiu, mgl. – meglenoromână, Mh – Mehedinți, nct. – necunoscută, ngr. – neogreacă, ns. – nesigură, or. – oraș, Ot – Olt (județ), pg. – portugheză, pop. – popular, prc. – prin restricție, prov. – provensală, reg. – regional, s. – sat, scr. – sârbo-croată, sp. – spaniolă, suf. – sufix, top. – toponimic, Vl – Vâlcea.

TOPONYMS RESULTED FROM PLANT NAMES OF LATIN ORIGIN

ABSTRACT

We have a project concerning the origin of Oltenia’s toponymy based on *Toponymical Dictionary of Romania. Oltenia (DTRO)*, vol. 1–7, 1993–2007. In this paper we dealt with the toponyms resulted from plant names of latin origin.

Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al.Rosetti”
București